

LLUNÀTICA

El disc micènic,
la lluna pigotosa
ve i ens pertorba,
com en els vells exemples
dels llunaris semites.

I cada dia,
selvàtics i quimèrics,
mirem com passa,
per recordar la història
de quan vagàvem nòmades.

Udols eòlics
reclamen, com un eco,
que algú conteste,
més enllà de la lluna
dins la galàxia cega.

I a les palpentos,
convençuts i místèrics,
volent trobar-nos,
no fem més que rebotre
contra l'espill esfèric.

JESÚS MASSIP

ONZE DE SETEMBRE

Anàvem tots a la rotunda plaça.
Veníem sols dels més perduts indrets.
Preníem, junts, aspecte de gentada.
Portàvem, cert, una disfressa nova
perquè la mort vedava els mots antics.

No sabíem ben bé quin era el tràngol,
ni teníem segur quin el destí:
però formàvem junts un àgil monstre
que semblava conèixer el seu paper.

De prompte mou un aire com un càntic
i remou la feram amb gran bullit;
al renill de la terra, es manifesta
l'arc tibant, movedís, de l'espinada.

No tenim velles dèries, nous insomnis,
ni recordem històries que ens enutgen.
Però la veu s'estronca sota l'hàlit
de la glaçada font que centra el ritme
—avinguda bastida d'ensulsides,
ferum de déus de la llunyana pàtria-.

Cantem plegats el sospitós poema.
Contem ardits el reflexiu misteri.
I caminem cap a la sola estança
on rendirem els lloms feixucs i foscos.

Cada vegada que la veu s'escampa
tremola el mar com un ensurt feréstec.
Cada vegada que la serra esventa
les crineres indòcils sobre el cingle,
surten les fonts apaivagant les flames.

Un allau de genets per la riera
proclama la rudesia incontenible;
sobre el cim massís llisca la boira:
És la història tristíssima, fatídica.

Enarborats fugim cap a la rambla
mentre la mar congria la tempesta.
Ja no ens queda més sòrdid aixopluc
que les cremades branques del pollancre.

Sobre la terra, bramulant, encesa
—trencada la corrua dels gegants—
resta la font. A la plaça redona
panteja el cant eternitzat i fràgil.

JESÚS MASSIP

LES CAMPANES

Les campanes del poble
venten dins de la casa.
Volen i vaguen pel carrer.
Van a la dula amb la canalla
pels ametllers de les afores.

Les hores són el cor del poble:
ho informen tot, ho transcendeixen tot,
les campanes. Estan dins de la casa,
ens avisen i amiden el descans,
ens importen.

Els pobles són menuts i amuntegats
al volt de les campanes.
Fites de pedra asssolejada.
Al mig d'una terrassa improductiva,
hi bat el pols sense altres motius íntims
que fer redol a les campanes.

Van les estrelles pel cel ras, els somnis
van pels llençols; el gel per la garriga.
Per les teules, la veu de les campanes.

De tant en tant, un gos mossega un home.
Neix l'hereu entre randes i rialles,
una petita llum en fa la crònica
des del secret de la botiga.
Dormen la vetlla les veïnes. Vetllen
—al més amunt— sols les campanes.

Un ase brama fosc i greu,
canten els galls a punta d'alba:
tot succeeix —és llei de vida—
segons les hores que anuncien,
pausadament, unes campanes.